

17-07-18

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন।

"মৰমৰ সন্তানসকল, পাৱন হ'বৰ বাবে স্বধৰ্মত থাকা আৰু অশৰীৰি হৈ এজন পিতাক স্মৰণ কৰা।"*

প্ৰশ্ন:- কোনটো বিধিৰ দ্বাৰা নতুন ষ্টুডেন্টৰ (শিক্ষাৰ্থীৰ) জ্ঞানৰ ৰং লাগিব পাৰে?*

*উত্তৰ:- তেওঁলোকক প্ৰথমতে সাত দিনৰ ভাৰ্টিষ্ঠ বহুওৱা। যেতিয়া কোনোবা আহে তেওঁক ফৰ্ম ভৰাবলৈ দিয়াটো নিয়ম। তোমালোক ভোমোৰা সকলে জ্ঞানৰ ভোঁ-ভোঁ কৰি নিজৰ সমান বনোৱা। তোমালোকে জানা - এতিয়া দেৱতা ধৰ্মৰ চেপলিং (কলম) লগাই থকা হৈছে। যি এই বংশৰ আত্মা হ'ব তেওঁ মহাৰোগীৰ পৰা নিৰোগী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থত লাগি যাব।

গীত:- মেহফিল মে জগ উঠি শমা.....*

ওম শান্তি। সন্তানসকলক ওম শান্তিৰ অৰ্থতো বুজোৱা হৈছে। ওম অৰ্থাৎ মই আত্মা। মই আত্মা কোন? আত্মা আৰু মোৰ শৰীৰৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয় সমূহ। আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে নীৰৱতা (শান্তি)। আত্মা কাৰ সন্তান? কোৱা হ'ব পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। তেৱোঁ শব্দৰহিত (শান্ত স্বৰূপ)। আত্মা শব্দৰহিত দুনিয়াৰ নিবাসী। পুনৰ পাৰ্ট (চৰিত্ৰ) ৰূপায়ণ কৰিবলৈ টকী (সাকাৰ) দুনিয়ালৈ আহে। এতিয়া বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই কয় - হে সন্তানসকল, নিজৰ স্বধৰ্মত থাকা। সেই পিতাক বন্তি (চাকি) বুলিও কোৱা হয়। এতিয়া এই মেহফিল (সভা) হ'ল পতিত মনুষ্যৰ। এই সময়ত এয়া পতিত দুনিয়া। মনুষ্য মাত্ৰই পতিত। বুজোৱা হৈছে- সত্য যুগত ভাৰত পাৱন আছিল। গৃহস্থ্য ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়, যাক সুখধাম বুলিও কোৱা হয়। ভাৰত পাৱন আছিল এতিয়া পতিত হৈছে। (এয়া) দুখধাম। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এতিয়া এয়া হৈছে কল্যাণকাৰী সংগমযুগ, যি সময়ত পতিত মনুষ্য সৃষ্টিলৈ পিতা আহিব লগা হয় - পতিত মনুষ্য সৃষ্টিক পাৱন কৰিবলৈ। পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা নতুন দুনিয়া ৰচয়িতা পিতাই নিৰ্মাণ কৰে, যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। সকলো ভক্তৰে ভগৱান এজনেই। তেন্তে পিতাই কয় - মইও পতিত দুনিয়া, পতিত শৰীৰলৈ আহিব লগা হয়। ভাৰতক দৈৱী ৰাজ্য বনাবলৈ পৰমধামৰ পৰা এবাৰেই আহোঁ। এই বৰ্ল্ডৰ হিষ্টৰী- জিওগ্ৰাফি (বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল) কোনেও নাজানে কাৰণ সকলো নাস্তিক। এজনো আন্তিক মনুষ্য নাই। পিতাক নজনাৰ বাবে ধনহীন হৈ পৰিছে। নিজৰ মাজতে যুজঁ-বাগৰ কৰি থাকে। ঘৰে-ঘৰে কিমান অশান্তি। সত্যযুগৰ আদিত ৱান অলমাইটি অথৰিটি (এক সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃত্বৰ) দৈৱী-দেৱতা ৰাজ্য আছিল, সুখধাম আছিল, পুনৰায় দুখধাম কেনেকৈ হল -কোনেও নাজানে।

জ্ঞান হল ব্ৰহ্মাৰ দিন। ভক্তি হৈছে ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। সন্যাসী সকলে কয়-জ্ঞান,ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য। এতিয়া তেওঁলোকেতো ঘৰবাৰী এৰি জংগললৈ গুচি যায়। বৈৰাগ্য আহি যায়। সেয়া হল ৰজোগুণী সন্যাস,এয়া হৈছে সতোগ্ৰধান সন্যাস। এই পাপ আত্মাৰ দুনীয়াত এজনো পুণ্য আত্মা নাই। এই সমস্ত খেল ভাৰততেই হৈছে। ভাৰত সোণৰ চৰাই আছিল। ভাৰতত সোণ আৰু হীৰা অপৰ্যাপ্ত আছিল। সোণৰ মহল বনোৱা হৈছিল, হীৰা মুকুতা খোদিত কৰা হৈছিল। এতিয়াতো ভাৰত কড়িতুল্য হৈ গৈছে। পুনৰ হীৰাতুল্য পিতায়েই বনায়। তোমালোকে জানা- আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছো। এতিয়া পিতা পতিতৰ মেহফিললৈ (সভালৈ) আহিছে। মানুহে ভাবে-

পতিত পাৰনী হৈছে গংগা, গংগাস্নান কৰিবলৈ যায়। তথাপিহে কোনো পাপ আত্মা পূণ্য আত্মা হৈ নাযায়। পুনৰ বছৰে বছৰে গৈ গংগাস্নান কৰে। এই সময়ত কোনো পাৰন নাই। যেতিয়ালৈকে পাৰন কৰোঁতা পিতা নাহে তেতিয়ালৈকে পাৰন হ'ব নোৱাৰে। পাৰন কৰে গীতাৰ ভগৱানে। সেই ভগৱানতো সকলো আত্মাৰেই পিতা, এজনেই। এনে নহয় যে সকলো ভক্তই ভগৱান বা ভগৱান সৰ্বব্যাপি। পিতাই কয়- এনেকুৱা যেতিয়া হৈ যায় তেতিয়া মই আহি পাপ আত্মাৰ পৰা পূণ্য আত্মা, দেৱতালৈ পৰিৱৰ্তন কৰোঁ। সকলোৰে সৎগতি দাতা এজনেই। তেঁৱেই আহি পতিতৰ পৰা পাৰন কৰি লায়ক কৰি তোলে। সন্তানসকলক অধিকাৰ দিয়ে। লৌকিক পিতাৰ পৰা অল্পকালৰ বাবে অধিকাৰ পোৱা যায়। অসীমৰ পিতাই কয়-মই তোমালোকক 21 জন্মৰ বাবে পবিত্ৰতা, শান্তি, আৰু সুখৰ অধিকাৰ দিওঁ, যি লৌকিক পিতাই দিব নোৱাৰে। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, জ্ঞানৰ সাগৰো হয়। পিতাৰ মহিমা অনেক উচ্চ, (তেওঁ) মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপো। এয়া মনুষ্য সৃষ্টিৰ ভেৰাইটি (বিভিন্ন) ধৰ্মৰ বৃক্ষ। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম সত্য যুগৰ। তাৰ পৰা অন্য ধৰ্মৰ ইমার্জ (উদ্ভৱ) হয়। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ হৈছা। ইয়াৰ আগতে শূদ্ৰ ধৰ্মৰ আছিল। এতিয়া ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা আৰু দেৱতাৰ পৰা ক্ষত্ৰিয় হ'বগৈ। এই 84ৰ চক্ৰ লগাব লগা হয়। সত্যযুগত প্ৰথমতে তোমালোক আহিবা। গোৱাও হয় - আত্মা পৰমাত্মাৰ পৰা নিলগে থাকিল বহু কাল.....। গীততো শুনিছা- ভূমণ্ডল ভ্ৰমিলো, তথাপিও সদায়েই দূৰে দূৰে থাকিলো অৰ্থাৎ পিতাক লগ নাপালো।

এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰামৰাজ্য হৈছে ডেইটি (দৈৱী) ৰাজ্য। মনুষ্যইতো ভাবে স্বৰ্গ নৰক ইয়াতেই আছে। কিন্তু এনে হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যৰ মৃত্যু হ'লে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল, তেন্তে (তেওঁ) নিশ্চয় নৰকতে আছিল। তেনেহলে পুনৰজন্ম নৰকতেই লব লাগিব। মনুষ্যৰতো অনেক মত আছে। এটাৰ লগত আনটো নিমিলে। অনেক প্ৰকাৰৰ দ্বৈত মত আছে। ভাৰতত আধাকল্প হয় দৈৱী মত। এতিয়া আছে আসুৰী মত। ভাৰতবাসীয়ে যি ভগৱানক স্মৰণ কৰে, সেই পাৰলৌকিক পিতাকতো জানিব লাগে। এতিয়া ভাৰত কড়িৰ দৰে। ইয়াক হীৰাৰ দৰে কৰি তুলিব লাগে। গান্ধী বা নেহৰুৱেও ভাবিছিল -ভাৰতত অলমাইটি অথৰিটি ৰাম-ৰাজ্য হওক। ভাবে- কোনোবা সময়ত ভাৰতত আছিল, এতিয়া নাই বাবে ৰাম-ৰাজ্যৰ বাবে চেষ্টা কৰে। কিন্তু এয়া কোনো মনুষ্যৰ হাতত নাই। তোমালোক হলা ব্ৰাহ্মণ, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। নিৰাকাৰ আত্মা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান। ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰী সকলৰ আশীৰ্বাদ আছে। ব্ৰহ্মায়ে আশীৰ্বাদ শিৱবাবাৰ পৰাই পায়। এওঁ ভাতৃ হৈ গল। সকলো সন্তান ভাই-ভাই, তেনেহলে জৰুৰ সকলোৰে এজনেই পিতা হ'ব। এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ মুখবংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ ভাই ভাই হলা। তোমালোকে ককাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। ককাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰত সকলো আত্মাৰে অধিকাৰ আছে। স্ত্ৰীয়েই হোঁৱা বা পুৰুষেই হোঁৱা। লৌকিক ককাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কেৱল সন্তানসকলেহে পায়। ইয়াতো অসীমৰ পিতা হল। ভাৰতবাসীয়ে অসীমৰ পিতাৰ পৰা সত্যযুগ ত্ৰৈতাতে 21 পুৰুষৰ বাবে অশেষ সুখ পাইছিল। তোমালোকে 84ৰ চক্ৰ এতিয়া বুজি পাইছা। পিতাই কয় - মই গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) হৈ আহিছো তোমালোক সকলোকে লৈ যাবলৈ। তোমালোকেই প্ৰথমে আহিছিল। এতিয়া শেষতো তোমালোকেই আছা। আকৌ

তোমালোকেই প্ৰথমতেই দেৱতা হ'বলৈ গৈ আছা। দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মালম্বী সকলেহে ৪৪ জন্ম লয়। তাৰ পিছত ক্ৰমানুসাৰে সকলোৰে জন্ম কম হৈ যায়। অন্য ধৰ্মৰ লোকৰ জৰুৰ কম জন্ম হ'ব। এতিয়া সেই আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্ম নাই। পুনৰায় স্থাপন হৈ আছে। তোমালোকে জানা ইব্ৰাহিম আকৌ কেতিয়া আহিব? এই বৰ্ল্ডৰ হিষ্টৰী-জিওগ্ৰাফি (বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল) মনুষ্যইতো জানিব, নহয় জানো। পিতাই বুজায় যেতিয়া সকলো পাপ আত্মা হৈ যায় তেতিয়া মই আহি পুণ্যত্ৰালৈ পৰিবৰ্তন কৰোঁ। যি সকলে কল্পৰ আগতে হৈছিল তেওঁলোকৰে চেপলিং (পুলি) লগাই আছে। সত্য যুগত আছিল এটাই ধৰ্ম। এতিয়া কলিয়ুগততো অনেক ধৰ্ম। পতিত আত্মাৰ মেহফিল (সভা)। পিতা আহে সকলোকে পাৱন কৰিবলৈ। সদগতি দিওঁতা সেই এজনেই। মায়া ৰাৱনে দূৰ্গতি কৰে সেয়ে দেৱতাৰ আগত গৈ গায়- মই নিৰ্গুণীৰ ওচৰত (গাত) কোনো গুণ নাই। পিতা আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি দৈৱী গুণসম্পন্ন কৰি তোলে। এতিয়া তোমালোকে দৈৱী গুণসম্পন্ন হৈ আছা। পুণৰ ভাৰতত দৈৱী ৰাজ্য হৈ যাব। এতিয়া এই দুনিয়া পৰিবৰ্তন হৈ আছে।

তোমালোক হৈছা অসীমৰ সন্ধ্যাসী। তেওঁলোকৰ হৈছে সসীমৰ (সীমিত) বৈৰাগ্য। তোমালোকে সমস্ত পুৰণি সৃষ্টিক পাহৰি আপোন পিতাৰ স্মৃতিৰে অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰা। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে সেই স্মৃতি বা যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পুনৰ তোমালোক বিকৰ্মজিত হ'বা। বাবাই বুজায় - যেতিয়া কোনো ৪-৫ জন একেলগে আহে তেতিয়া বেলেগে বেলেগেকৈ ফৰ্ম ভৰোৱাবা। তেতিয়াহে গম পাব তেওঁ কি ধৰ্মৰ? অনেক ধৰ্ম অনেক মত আছে নহয়। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ সকলৰহে তীৰ লাগিব। কৰাছীত সদায়েই পৃথকে পৃথকে বুজোৱা হৈছিল। ফৰ্ম ভৰোৱাৰ নিয়মো জৰুৰী। ৭ দিন ভাৰ্টিত থাকিব লাগে কাৰণ মহাৰোগী হৈ গৈছে। (ভোমোৰাৰ উদাহৰণ) তোমালোক সন্তান সকল ভোমোৰাৰ দৰে। ভোঁ-ভোঁ কৰি নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে। দেৱতা ধৰ্মৰ সকলৰহে চেপলিং লাগিব। সন্তান সকলে যুক্তিও শিকিব লাগে। কবা- সাতদিন বুজিলেহে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব আৰু তোমালোকৰ গাত ৰঙা তেতিয়াহে লাগিব। তোমালোক সকলো ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰী। মনুষ্যই, ইমানো নুসোধে ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰী কি? কোন(তেওঁলোক)? আৰে, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান যেতিয়া ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰী বুলিয়েই কোৱা হ'ব। ক্ৰিমিনাল দৃষ্টি (কু- দৃষ্টি) হ'ব নালাগে। এয়া হৈছে ৰাজযোগ, গড ফাদাৰলী উনিভাৰ্চিটি (পৰমপিতাৰ বিশ্ববিদ্যালয়)। ভগৱানৰ বাণী- মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলে। আচ্ছা - মৰমৰ সিখিলাধে সন্তান সকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্মৰণ, স্নেহ আৰু গুড মৰ্নিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) বিকৰ্মজিৎ হ'বলৈ হলে গোটেই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা বেহদৰ বৈৰাগ্য লৈ, ইয়াক পাহৰি এক পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে

(২) ভোমোৰাৰ দৰে জ্ঞানৰ ৰঙ লগোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে। যুক্তিৰে মহাৰোগীক নিৰোগী, নাস্তিকক আন্তিক কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান:- পৰমাত্মা স্নেহৰ ছত্ৰছায়াত সদায় চেফ (নিৰাপদ) হৈ থাকোতা দুখৰ লহৰৰ পৰা মুক্ত হোৱা।*
 যেনেকৈ পদুম ফুল বোকা-পানীত থাকিও সংযোগৰহিত (বোকা-পানীৰ পৰা)। যিমানেকৈ নিৰ্বিকাৰ সিমানেকৈ
 সকলোৰে আদৰৰ। এনেদৰে তোমালোক সন্তানসকল দুখৰ সাগৰৰ পৰা সংযোগৰহিত আৰু আৰু পিতাৰ
 আদৰৰ হৈ গৈছা, এই পৰমাত্মা স্নেহ ছত্ৰছায়া হৈ পৰে। আৰু যাৰ ওপৰত পৰমাত্মা ছত্ৰছায়া আছে তেওঁৰ
 কোনে কি কৰিব পাৰে! সেইবাবে গৰ্বত থাকা যে আমি পৰমাত্মাৰ ছত্ৰছায়াত আছো, দুখৰ লহৰে আমাক
 স্পৰ্শও কৰিব নোৱাৰে।

শ্লোগান:- যি নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ চৰিত্ৰৰ দ্বাৰা বাপদাদা তথা ব্ৰাহ্মণ কুলৰ নাম উজ্জ্বল কৰে, তেৱেঁই কুলৰ দীপক।*
 মাতেশ্বৰীজীৰ মহাবাক্য

1."পৰমাত্মা এজন বাকী সকলো মনুষ্য আত্মা"

এতিয়া এয়াটো গোটেই বিশ্বই জানে যে পৰমাত্মা এজন তেওঁ সৰ্বশক্তিমান, জানিজননহাৰ, এনেয়েতো সমস্ত
 দুনিয়াই কয় যে আমি পৰমাত্মাৰ সন্তান। পৰমাত্মা এজন, লাগিলে যি ধৰ্মৰেই নহওক তেওঁলোকেও
 পৰমাত্মাকেই মান্যতা দিয়ে। তেওঁলোকেও নিজকে পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা প্ৰেৰিত বাৰ্তাবাহক বুলি ভাবে, এনে বাৰ্তা
 লৈয়েই নিজা নিজা ধৰ্ম স্থাপন কৰে। যেনেদৰে গুৰু নানকেও পৰমাত্মাৰ গুণ বখানিলে -এক ওংকাৰ সংনাম।
 এক ওংকাৰৰ অৰ্থ হৈছে পৰমাত্মা এক। সংনাম অৰ্থাৎ তেওঁৰ নাম সত্য তেনেহলে পৰমাত্মা নাম ৰূপৰো
 অধিকাৰী, অবিনাশী, অকালমূৰ্তও। তেনেহ'লে আকৌ কৰ্তা পুৰুষো বুলিও মানিলে। তেওঁ নিজেই অকৰ্তা
 হৈ কেনেকৈ ব্ৰাহ্মণ তনৰ দ্বাৰা কৰ্তা পুৰুষ হ'ল। এতিয়া এই গোটেই মহিমা এক পৰমাত্মাৰেই, মনুষ্যই
 ইমান বুজাৰ পিছতো কয় ঈশ্বৰ সকলোতে আছে। আমি আত্মাই পৰমাত্মা, যদি সকলোৱেই পৰমাত্মা হয়
 তেতিয়াহলে এক ওংকাৰ এই মহিমা কোনজন পৰমাত্মাৰ কৰা হয়? ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰমাণ হয় ভগৱান
 এজনেই।

2. "ডাইৰেক্ট ঈশ্বৰীয় জ্ঞানৰ দ্বাৰা সফলতা"

এয়া যি আমি অবিনাশী জ্ঞান লাভ কৰিছো সেই ডাইৰেক্ট জ্ঞান পৰমাত্মাৰ পৰা লাভ কৰিছো। এই জ্ঞানক আমি
 ঈশ্বৰীয় জ্ঞান বুলি কওঁ কাৰণ এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা মনুষ্যই আদি মধ্য আৰু অন্ত কালৰ সুখ পায় অৰ্থাৎ জন্ম জন্মান্তৰৰ
 দুখৰ বন্ধন মুকলি হয়। কৰ্মবন্ধনলৈ নাহে বুলিয়েই এই জ্ঞানক অবিনাশী জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। এতিয়া এই জ্ঞান
 কেৱল এজনেই অবিনাশী পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হয় কাৰণ তেওঁ নিজেই অবিনাশী। বাকী সকলো
 আত্মা জন্ম মৰণৰ চক্ৰত ঘূৰিব লগা হয় এইবাবে তেওঁলোকৰ পৰা পোৱা জ্ঞানে আমাক কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্তি
 দিব নোৱাৰে। এই কাৰণে তেওঁলোকৰ জ্ঞানক মিথ্যা জ্ঞান বা বিনাশী জ্ঞান বুলি কয়। কিন্তু এই দেৱতাসকল
 সদায় অমৰ কাৰণ তেওঁলোকে অবিনাশী পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা এই অবিনাশী জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছে, তেন্তে ইয়াৰ দ্বাৰা
 প্ৰমাণ হয় যে পৰমাত্মাও এক, তেন্তে তেওঁৰ জ্ঞানো এক। এই জ্ঞানত দুটা মুখ্য কথা বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে, এক
 হল ইয়াত বিকাৰী কলিযুগী সংগদোষৰ পৰা দূৰত থাকিব লাগে আৰু দ্বিতীয় কথা হল মেলেচৰ খোৱা-বোৱাৰ
 ক্ষেত্ৰত বাধা-নিষেধ ৰাখিব লাগে। এই বাধা-নিষেধ পালন কৰিলেহে জীৱন সফল হয়। আচ্ছা। ওম শান্তি। 4/4